

ÉS PENTECOSTA

Avui celebrem la plenitud de la celebració de Pasqua. Avui és l'últim dia de la festa Pasqual, el dia que fa cinquanta després de Pasqua. I en aquest últim dia vivim la memòria del Do de l'Esperit Sant. A la sentència de la Missa diem: "Veniu, oh Sant Esperit. Pare dels pobres, veniu. Vós sou el consolador. En els treballs sou confort, en les penes sou conhort. Tot el que és net rentau; tot el que ja és sec regau, curau tota malaltia. Tot l'indòmit endolciu; tot el fred encalentiu; regiu el qui s'esgarria...". I una vegada pronunciada la sentència, i abans de l'evangeli, aclamam: "Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor".

Avui tenint present l'evangeli de Joan (20,19-23) recordam el vespre d'aquell diumenge quan, els deixebles tenint les portes tancades per por als jueus, van viure com Jesús hi entrava, i com posant-se enmig d'ells, els digué: "Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us enviï a vosaltres. I llavors alenà damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant". L'Esperit que en néixer l'Església, com diu el Prefaci, va donar a tots els pobles el coneixement de Déu i va unir totes les llengües en la confessió d'una sola fe. Per açò avui pregam perquè l'Esperit es mantengui sempre viu en nosaltres.

L'Esperit Sant, a diferència de Babel, farà comprensible tots els llenguatges en l'idioma d'una mateixa fe i d'una mateixa caritat. Aquest mateix Esperit, segons ensenya Pau a la segona lectura, es manifesta en la diversitat de dons (carismes), de serveis (ministeris) i de miracles (actuacions) distribuïts a la comunitat. Cada manifestació particular de l'Esperit, està al servei de la unitat: "Crist és com el cos humà: és un, encara que tengui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos".

Des de la primera Pentecosta, sempre és Pentecosta a la casa de l'Església. Allà on confessam i vivim que Jesús és el Senyor, enriqueim el Cos de Crist, la comunitat, amb gran abundància de dons i carismes.

Sentint avui de nou que som enviats als pobres, a ser consoladors, confort en els treballs i conhort en les penes, ens unim a la mistagògica dels Pares i pregam apassionadament: "Vine llum veritable, tresor sense nom, llum sense posta, despertar dels que dormen... Vine tu que desitges la meva ànima miserable... Vine tu que ets el meu alè i la meva vida".

Donem-ne gràcies al Senyor, pel regal del seu Esperit que està sempre amb nosaltres i ens ajuda a discernir com aprendre el veritable sentit dels verbs:

anunciar, servir, consolar, estimar, unir...

Anunciar a Jesús i la seva Paraula. Servir als altres des de les nostres capacitats. Consolar a tants i tantes que, pel que sigui, viuen amb l'ànima ferida. Estimar com Jesús ha estimat. Unir essent instrument de pau allà on hi ha desunió.

Ajudemnos, despertem tots (seglars, religiosos/es, preveres) a favor d'una Església sinodal!

Joan Bosco Faner